

„Az irat papír alapú iratról készített elektronikus másolat.”

Magyarország Alkotmánybírósága

1015 Budapest Donáti u. 35-45.

A Székesfehérvári Törvényszék Büntetés-végrehajtás Csoportja útján

SZÉKESFEHÉRVÁRI TÖRVÉNYSZÉK BV. CSOPORTJA SZÉKESFEHÉRVÁR		
Erk.:	2020 FEBR 19	103.
Példány:	1	Mell.: 8. <i>JK</i>
Az ügyirat száma:	41. Bv. 555/2019/14	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED]
képviselőként eljárva (ügyvédi meghatalmazás **P/1. szám** alatt csatolva) a következő

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő.

Kérelem

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtendő indokok alapján a Székesfehérvári Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportjának 41.Bv.555/2019/7. számon hozott végzését (P/5. számon csatolva) és az azt helybenhagyó, Székesfehérvári Törvényszék 30.Bpkf.801/2019/2. számú végzését (P/7. számon csatolva), mint alaptörvény-ellenes bírói döntést megsemmisíteni szíveskedjék.

I. Jogalap

Kérelmem anyagi jogi jogalapja Magyarország Alaptörvényének III. Cikke, (kinzás és embertelen bánásmód tilalma) és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése (bírószághoz való jog és jogorvoslathoz való jog, tisztességes eljáráshoz való jog).

Kérelmem eljárásjogi alapja az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény 27. § (1) bekezdése, amely alapján az Alkotmánybíróság felülvizsgálja a bírói döntés Alaptörvénnyel való összhangját, és megsemmisíti az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést.

II. Indítványozó személyes érintettsége

Az Indítványozó személyes érintettségét igazolja, hogy a végzések az Indítványozó büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/00513-0/2020
Érkezett:	2020 MÁRC 02.
Példány:	1
Melléklet:	2
Kezelőiroda:	<i>JK</i>

2013. évi CCXL. törvény (továbbiakban Bv. tv.) 10/A. § szerinti kártalanítási ügyében születettek, melyben kérelmezői minőségben vett részt.

III. Határidő

A **P/7. szám** alatt csatolt másodfokú végzést 2020. január 6. napján kézbesítették Indítványozó részére, így az Abtv. 30. § (1) bekezdése és az Alkotmánybíróság Ügyrendje 28. § (2) bekezdése alapján az alkotmányjogi panasz határidőben kerül benyújtásra.

IV. Jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Megállapítható, hogy indítványozónak a támadott végzésekkel szemben további jogorvoslati lehetőség nem volt biztosítva. A Bv.tv. 51. § (5) bekezdése értelmében büntetés-végrehajtási bíró és a törvényszék másodfokú határozatával szemben csak a Be. szerinti törvényesség érdekében bejelentett jogorvoslatnak van helye, amely kezdeményezésére Indítványozónak nincs lehetősége.

V. Alapvető alkotmányjogi jelentőség és bírói döntést érdemben befolyásoló Alaptörvény-ellenesség

Jelen ügy lényege, hogy Panaszos alapvető jogokat sértő fogvatartási körülményei orvoslása iránti kérelmét és a vonatkozó jogszabályokat a bíróságok *contra legem* önkényesen alkalmazták, ezáltal pedig megfosztották Panaszost az alapjogai érvényesítése lehetőségétől. Egyúttal az elsőfokú bírósági végzést a Panaszos fellebbezése folytán felülvizsgáló másodfokú bíróság teljesen figyelmen kívül hagyta a fellebbezésben foglaltakat, az indokolásában nem tért ki a Panaszos által felhozott jogsértésekre, csak rögzítette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság értelmezése helyesnek tekinthető.

A jelen ügy tárgyát képező alkotmányossági kérdés alapvető jelentőségét az adja, hogy a sérelmezett döntések Indítványozónak az Alaptörvény XVIII. Cikkében foglalt jogait teljes mértékben kiüresítették. A bíróságok az önkényes bírói jogértelmezés eredményeként utasították el részben a kérelmét, ami miatt az Indítványozó bírósághoz való joga és a jogorvoslathoz való joga is sérült, illetve az indokolt bírósági döntéshez való joga is. A jogalkotó Bv. tv. 10/A. § (6) bekezdésében egyértelművé tette, hogy az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények orvoslása iránti kártalanítási kérelem benyújtásának csupán a Bv. tv. 144/B. § szerinti panasz benyújtása a feltétele, a panasz többszöri benyújtása azonban nem. A bíróságok *contra legem* jogalkalmazása a végzések Alaptörvény-ellenességét okozták megfosztva Indítványozót attól, hogy az Őt ért jogsérelmek, melyek az Alaptörvény III. Cikkét sértik magyarországi bírói fórum előtt legyenek kompenzálhatóak.

Az ügy alapvető alkotmányjogi jelentőségét támasztja alá az is, hogy az Alaptörvény III. Cikkében foglalt kényszernek, embertelen, megalázó bánásmód tilalmának, a Magyar Állam általi be nem tartását kompenzáló eljárás során sérültek Indítványozó Alaptörvényben védett jogai. Mindezt a jelen beadványban tárgyalt kérdéssel a t. Alkotmánybíróságnak érdemben kell foglalkoznia. Ráadásul – ahogyan az a P/6. számon csatolt másodfokú végzésből is kiderül – jelen alkotmányossági probléma az alapvető jogokat sértő kártalanítási eljárásokban újabban tömegesen merül fel. (Azonos jogi érvelést tartalmazó anonimizált bv. bírói végzéseket **P/8. számon** mellékelünk.) Ez a súlyosan alkotmányosértő bírói jogértelmezés és jogalkalmazás pedig olyan generális szintű alkotmányossági problémát vet fel, ami mellett, hogy jelen konkrét ügygel kapcsolatban a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet valósít meg, megalapozza az Abtv. 29. § szerinti alapvető alkotmányjogi jelentőségi kérdés fennálltát is.

A panasz hangsúlyozottan nem ütközik az ún. negyedfokú jogorvoslat tilalmának elvébe, a beadványban foglaltakat semmiképpen nem lehet ekként értelmezni, az egyértelműen ellentétes lenne az Indítványozó előadásával és annak szándékolt tartalmával, mely tehát nem „önmagában” támadja a bírói döntéseket, hanem a fentiekben már jelzett és a továbbiakban részleteiben kifejtendő alkotmányjogi kontextusban.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény 52. § (5) bekezdése értelmében az Indítványozó kéri adatai zártan kezelését.

...

I.

TÉNYEK

1. Indítványozó 2019. január 18. napján a Bv.tv. 144/B. § szerinti panaszt terjesztett elő a Pálhalmi Országos Büntetés-végrehajtási Intézet Parancsnokához, amit 2019. január 21-én kézbesítettek. (Panasz és térítvevény **P/2.** számú melléklet) Indítványozó szintén január 18-i keltezéssel a Bv. tv. 10/A. § szerinti kártalanítási kérelmet is előterjesztett, amit 2019. január 22. napján kézbesítettek a büntetés-végrehajtási intézet részére. (Kérelem és térítvevény **P/3.** számon mellékelve)

2. Kártalanítási kérelmében az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülményeket 2018. januárjától sérelmezte a Baranya Megyei és Tolna Megyei, valamint a Pálhalmi Országos Büntetés-végrehajtási Intézetek vonatkozásában.

3. A Pálhalmi Országos Büntetés-végrehajtási Intézet 2019. január 24. napján kelt határozatában Indítványozó Bv.tv. 144/B. § szerinti panaszát megalapozottnak találta, és részére a sérelmek ellensúlyozása érdekében javasolta engedélyezni Indítványozó részére egy hónap időtartamban heti egy alkalommal plusz 1 óra szabad levegőn való tartózkodást (P/4. számú melléklet)

4. A Székesfehérvári Törvényszék Bv. Csoportja 2019. október 14. napján hozta meg határozatát (P/5. számú melléklet), amit 2019. október 18. napján kézbesített Kérelmező jogi képviselőjének, amelyben a Kérelmező által sérelmezett időszakból 52 napra állapította meg Kérelmező alapvető jogokat sértő elhelyezési körülményeit, és így 63.100,- Ft kártalanítást állapított meg. A végzés indokolása szerint a részleges elutasítás oka, hogy Kérelmező nem terjesztett elő a fogvatartása minden 3. hónapjában a Bv. tv. 10/A. § (6) bekezdése értelmében panaszt.

5. A Bv.tv. 10/A. § (6) bekezdése a következő: *(6) A kártalanítás iránti igény benyújtásának feltétele az is, hogy az elítélt vagy - a kényszergyógykezelt, illetve az előzetes kényszergyógykezelt kivételével - az egyéb jogcímen fogvatartott az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények miatt a 144/B. §-ban meghatározott panaszt előterjessze a végrehajtásért felelős szerv vezetőjéhez. Ez a feltétel akkor alkalmazandó, ha az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények között töltött napok száma a harmincat meghaladja. **Ha az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmény hosszabb időn át fennáll, három hónapon belül újabb panaszt előterjeszteni nem kell.** Nem róható az elítélt vagy az egyéb jogcímen fogvatartott terhére, ha rajta kívül álló okból nem tudta a panaszját érvényesíteni.*

6. A Bv. tv. 70/A. § (5) bekezdése a következő: *(5) A büntetés-végrehajtási bíró a kérelmet érdemi vizsgálat nélkül az iratok alapján elutasítja, ha*

a) a kérelem elkésett,

b) a kérelem nem az arra jogosulttól származik,

*c) az elítélt a 144/B. §-ban meghatározott **panaszt nem terjesztette elő** vagy*

d) a kérelemben megjelölt időszakra vonatkozóan az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények miatt az EJEB az államot kártérítésre kötelezte, vagy a polgári bíróság kártérítést vagy sérelemdíjat ítelt meg.

7. Az elsősokú bíróság a sérelmezett időszakból egy csaknem 1 éves intervallumot érdemi vizsgálat nélkül figyelmen kívül hagyott, a vizsgált 3 hónap tekintetében pedig megállapította,

hogy a rendelkezésre álló élettér 52 napon nem érte el a vonatkozó jogszabályokban foglalt minimumot.

8. Indítványozó a végzés ellen törvényes határidőn belül fellebbezéssel élt. (Indítványozó fellebbezése **P/6. számon** mellékelve.) Fellebbezésében előadta Indítványozó, hogy az elsőfokú bíróság az Alaptörvény 28. cikkével ellentétesen súlyosan önkényesen értelmezte a Bv. tv. 10/A. § (6) bekezdését. Azt a jogszabály céljával, a józan ésszel és a közjával ellentétesen értelmezte, ugyanis a bíróság értelemezésével ellentétben a Bv. tv. 10/A. § (6) bekezdése **nem írja elő**, hogy a kártalanítási kérelmet csak 3 havonta előterjesztett panaszok esetén lehet előterjeszteni. A Bv. tv-nek az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények orvoslása iránti kártalanítási eljárásra vonatkozó szabályai eljárásjogi és így közjogi szabályoknak minősülnek. Ezáltal pedig garanciális jelentősége van annak, hogy a bírósággal vagy hatósággal szemben eljáró féltől csak olyan kötelezettség lehessen elvárható, amelyet a jogszabály előír számára, vagy a bíróság számára az előírás lehetőségét a törvény lehetővé teszi. Mivel a Bv.tv. 10/A. § (6) bekezdése nem írja elő konkrétan a kérelmezők számára, hogy 3 havonta a panasz előterjesztését, és ennek előírására a bíróságot sem jogosítja fel a törvény, ezért jogszerűtlenül várta el a Székesfehérvári Törvényszék Bv. Csoportja Indítványozótól mindezt. A fentiekre tekintettel kérte Indítványozó a másodfokú bíróságtól, hogy változtassa meg az elsőfokú végzést akként, hogy 2018. január 25. napjától kezdődően vizsgálja a sérelmezett időszakot. Valamint az Indítványozót ért sérelmek súlyára tekintettel kérte, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított 1200 Ft-os napi tétel helyett a törvényi maximumot, azaz 1600 Ft-os napi tételt határozzon meg a bíróság.

9. Az Indítványozó az Őt ért sérelmekkel összefüggésben fellebbezésében kifejtette, hogy az elsőfokú végzésben a bíróság rendre elutasította Indítványozó egyéb elhelyezési körülményekhez kapcsolódó panaszait, amelyek közül mindössze hárommal foglalkozott; a melegvíz hiányát cáfolta a bíróság, illetve kijelentette, hogy az intézet gondoskodott rovarirtásról. Figyelemre méltó ugyanakkor, hogy a bíróság annak ellenére, hogy megállapította, hogy a mellékhelyiség szellőzése több zárkában sem volt megoldva, a megfelelő szellőzés hiányára nem volt tekintettel a napi kártalanítási tétel megállapításakor. Továbbá Indítványozó hangsúlyozta, hogy az, hogy történt már a bv. intézetben rovarirtás, nem azt jelenti, hogy az irtás valóban sikerrel is járt, sőt a rovarirtás gyakoriságából arra lehet következtetni, hogy arra kifejezetten szükség volt tekintettel a kártevők és rovarok jelenlétére.

10. Indítványozó fellebbezését a Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság bírálta el a mindössze 3 oldal terjedelmű 30.Bpkf.801/2019/2. számú végzésével (**P/7. számon**

mellékelve), amelyben Indítványozó fellebbezését kellő részletesség indokolás nélkül találta alaptalannak, helybenhagyva ezzel az elsőfokú végzést.

11. A másodfokon eljáró Székesfehérvári Törvényszék végzésében mindössze azt rögzítette, hogy Bv. tv. 10/A.§ (6) bekezdés 3. mondatának „nyelvtani értelmezése” alapján helyesen utalt arra, hogy a panaszt három hónap elteltével újból elő kell terjeszteni, ezért a védőnek az Alaptörvény 28. cikkére való hivatkozása alaptalan. „Ennek következtében a védő álláspontjával ellentétben az elsőfokú bíróság helyesen csak a panasz benyújtását megelőző 3 hónapon belüli időszakot vizsgálta a tekintetben, hogy az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények fennálltak-e.” Azt tehát, hogy mi alapján tekinti helyesnek az elsőfokú bíróság jogértelmezését a végzés indokolása nem tartalmazza. Továbbá a bíróság indokolásában teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a fellebbezés azon részeit, amelyekben Indítványozó a rovarirtások elégtelenségének megállapíthatósága körében fejtette ki érveit, és kizárólag a zárka önálló szellőzésének hiánya körében rögzítette, hogy az önálló szellőzés hiányát a Pálhalmi Országos Büntetés-végrehajtási Intézetben töltött idő tekintetében a kártalanítás napi összegének meghatározásakor azért nem lehetett figyelembe venni mivel a büntetés-végrehajtási intézet véleményében az pontosan nem került megjelölésre, hogy ez mely zárkákban merült fel és abban tartózkodott-e az elítélt a fogvatartása alatt.

12. A másodfokú végzést Indítványozó jogi képviselője részére 2020. január 6. napján kézbesítették elektronikus úton.

• • •

II.

A BÍRÓI DÖNTÉS ALAPTÖRVÉNYELLENESSÉGÉNEK AZ OKA

13. Előjáróban fontos hangsúlyozni, hogy az Alkotmánybíróság elvárja a rendesbíróságoktól, hogy ítélezésük során az ügy alapjogi aspektusait figyelembe vegyék. Az Alaptörvény 28. cikkének első mondata ([a] bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik) az állam (a bíróságok) kötelezettségévé tette, hogy az alapjogokat a magánjog alanyai közötti viszonyokban is érvényre juttassa. Emellett természetesen a jogalkotó feladata az Alaptörvényben foglalt jogok érvényesítése a normaalkotási tevékenysége során, de amint a

magánjogi jogszabályoknak meg kell felelniük az Alaptörvényben foglaltaknak, úgy a magánjogi jogalanyokra is – közvetett módon – kihat az Alaptörvény normatartalma, a valódi alkotmányjogi panasz intézményén és a rendes bíróságok joggyakorlatán keresztül. Ezzel a rendes bíróságok ítélkező tevékenysége ténylegesen is alkotmányjogilag kötötté vált, tevőleges védelmi kötelezettségük keletkezett az alapjogvédelem terén. Az Alaptörvény említett rendelkezése **azt a kötelezettséget rója a bíróságokra, hogy az elbírálendő ügyek alkotmányjogi aspektusát, alapjogi relevanciáját felismerjék, az érintett alapvető jogok tartalmát feltárják, és erre tekintettel értelmezzék és alkalmazzák konkrét jogvitákban a jogszabályokat.** Amint az Alkotmánybíróság azt az alkotmányjogi panasz jogintézményével összefüggésében kifejtette: „[a] bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27. §) az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes” {3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [18]; 13/2016. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [30]}.

14. Mindezek – amint ezt az Alkotmánybíróság már több esetben is hangsúlyozta – nem azt jelentik, hogy a bíróságoknak közvetlenül az Alaptörvény rendelkezéseire kellene alapítaniuk a döntéseiket, hanem azt, hogy az alkalmazandó jogszabályi rendelkezések értelmezése és a konkrét tényállásra való alkalmazása során **figyelemmel kell lenniük a releváns alkotmányossági szempontokra** {7/2013. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [33]; 3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [20]}.

A kínzás és embertelen bánásmód tilalmának megsértése – Alaptörvény III. Cikk

15. A kínzás, az embertelen vagy megalázó bánásmód, illetve büntetés tilalmát az Alaptörvény mellett valamennyi jelentős nemzetközi emberi jogi egyezmény is előírja. Az Alaptörvény III. Cikk (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy „[s]enkit **nem lehet kínzásnak, embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni**, valamint szolgátságban tartani. Tilos az emberkereskedelem.”

16. Az Európa Tanács tagállamai 1987. november 26. napján Strasbourgban aláírták a kínzás és az embertelen vagy megalázó büntetések vagy bánásmód megelőzéséről szóló európai egyezményt (Magyarországon az 1995. évi III. törvény hirdette ki), amely kifejezetten azt a célt szolgálja, hogy a szabadságuktól megfosztott személyeknek a kínzás és az embertelen vagy megalázó büntetések vagy bánásmód elleni védelmét nem bírósági, hanem megelőző jellegű, látogatáson alapuló eljárások segítségével erősítsék. Az 1. cikk alapján jött létre a CPT, amely a részes államokban tett látogatások során vizsgálja meg a fogvatartottakkal való bánásmódot, majd jelentéseiben - amennyiben ez szükséges - ajánlásokat, javaslatokat tesz az érintett államnak. Az Európa Tanács számos dokumentumban foglalkozott a fogvatartottakkal kapcsolatos megfelelő bánásmóddal, amelyek közül - jelen ügy tárgyára figyelemmel - kiemelés érdemel a Miniszteri Bizottság Rec. (2006) 2. számú ajánlása az (új) Európai Börtön szabályokról, valamint a Miniszteri Bizottság R (99) 22. számú ajánlása a börtönök túlszűfoaltságáról és a börtönnépeség növekedéséről.

Az EJEB esetjoga

17. Az Egyezmény 3. Cikkét az egyik legalapvetőbb cikkének kell tekinteni, amely az Európa Tanácsot megalkotó demokratikus társadalmak alapértékeit testesíti meg (lásd: *Pretty v. Egyesült Királyság*, no. 2346/02, § 49, ECHR 2002-III). Ellentétben az Egyezmény más rendelkezéseivel, abszolút módon van megfogalmazva, kivétel, fenntartás, az Egyezmény 15. Cikke szerinti eltérés lehetősége nélkül (lásd: *Chahal v. Egyesült Királyság*, 1996. november 15., § 79, *Reports* 1996-V).

18. Az embertelen bánásmódnak el kell érnie egy bizonyos súlyosságot ahhoz, hogy a 3. Cikk hatálya alá essen. Ezen minimumszint értékelése relatív, az eset összes körülményétől függ, mint például a bánásmód természetétől és körülményeitől, időtartamától, fizikális és mentális hatásától és, bizonyos mértékben, az áldozat nemétől, korától és egészségi állapotától (lásd: *Costello-Roberts v. Egyesült Királyság*, 1993. március 25., § 30, Series A no. 247-C, és *A. v. Egyesült Királyság*, 1998. szeptember 23., § 20, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VI).

19. Az EJEB következetes ítélkezési gyakorlata értelmében kizárólag a jogszerű bánásmód vagy büntetés bizonyos formáihoz szükségszerűen kapcsolódó szenvedésen túlmenő, további szenvedés és megalázás sérti az Egyezmény 3. cikkében foglalt tilalmat. A személyi szabadságtól való megfosztáshoz vezető intézkedések (jellemzően valamely kényszerintézkedés vagy szabadságvesztés büntetés okán történő fogvatartás) gyakran járnak együtt ezzel a körülménnyel, ezért az államnak biztosítania kell, hogy egy személy

fogvatartásának körülményei ne sértsék az adott személy emberi méltóságát. Az államnak ennek megfelelően garantálnia kell, hogy az intézkedés végrehajtásának módja és formája nem teszi ki a személyt a fogvatartásával elkerülhetetlenül együtt járó szenvedés szintjén túlmenő szorongásnak vagy megpróbáltatásnak, illetve azt is, hogy - egy büntetés-végrehajtási intézettel elvárható mértékben - a fogvatartott egészsége és jóléte megfelelően biztosított legyen (*Kudta v. Lengyelország* [GC], (30210/96.), 2000. október 26., 92-94. bekezdés).

Az Alkotmánybíróság releváns gyakorlata

20. Az Alkotmánybíróság a kínzás, embertelen, megalázó bánásmód, illetve büntetés abszolút tilalmát kimondó rendelkezés [Alkotmány 54. § (2) bek., illetve Alaptörvény III. cikk (1) bek.] tartalmának részletes kifejtésével először a 32/2014 (XI. 3.) számú határozatában foglalkozott. Ebben a döntésében az Alkotmánybíróság megállapította, hogy bár az Alaptörvény külön cikkben szabályozza az emberi élethez és méltósághoz való jogot (II. cikk) és a kínzás, embertelen, megalázó bánásmód, illetve büntetés tilalmát (III. cikk), az alkotmányozó hatalom normaszervezési módja csupán formai különállást valósít meg, így az Alkotmánybíróság értelmezésében a III. cikk (1) bekezdésében megjelenő tilalmak az emberi élethez és méltósághoz való jog megsértése tilalmának önálló, speciális megfogalmazásai is egyben. E felfogás összhangban van az Egyezmény 3. cikkének EJEB által kibontott tartalmával is, amely szerint az említett tilalmak megszegése az emberi méltóság sérelmét is jelenti.

21. A fogvatartottak alapjogaiba "[...] történő beavatkozás jogalapját a büntetőeljárásban meghozott jogerős ítélet teremti meg, a tényleges korlátozás, beavatkozás azonban a végrehajtás menetében történik. Az egyének helyzetében jogilag ugyan az elítélés, ám ténylegesen a végrehajtás ténye váltja ki az érzékelhető változást." [5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 27, 31., legutóbb megerősítve: 30/2013. (X. 28.) AB határozat, ABH 2013, 892, 902.] Az Alkotmánybíróság mindezekre figyelemmel hangsúlyozza, hogy **a kínzás, az embertelen vagy megalázó bánásmód, illetve büntetés tilalmának abszolút jellegéből következik, hogy érvényesülését minden esetben - így a fogvatartás végrehajtása során is - biztosítani kell.**

Fenti elvek jelen ügyre alkalmazva

22. Jelen beadványban támadott bírósági végzések sértik az Alaptörvény III. Cikkét, mivel nem biztosítanak kompenzációt Indítványozónak a fogvatartása során elszenvedett kínzás

tilalmába ütköző elhelyezési körülmények miatt, különös tekintettel a jogszabályban előírt minimális fogvatartotti élettér biztosításának hiányára.

23. Hangsúlyozandó, hogy az Indítványozó a sérelmezett időszakból mindössze alig 3 hónap tekintetében kapott kártalanítást úgy, hogy az eljáró bíróságok érdemi vizsgálat nélkül, *contra legem* jogalkalmazás eredményeként részben elutasították Indítványozó kérelmét. A kínzás- és embertelen bánásmód tilalma jellegéből fakadóan olyan alapjog, melynek sérelme sokszor csak utólagos kompenzációval orvosolható. Jelen ügyben a büntetés-végrehajtási intézmények állapota miatt az állam nem képes biztosítani az emberhez méltó fogvatartási körülményeket, pedig erre kötelezettsége lenne.

24. Hangsúlyozandó már ezen a ponton, hogy jelen alkotmányjogi panasz nem ütközik az ún. negyedfokú jogorvoslat tilalmába. Ez az szabály elsősorban a tisztességes eljáráshoz való jog körében értelmezhető és azt a célt szolgálja, hogy a bizonyítékok értékelése, a pervezetés és az anyagi jogszabályok szakjogági értelmezést újból ne lehessen vita tárgyává tenni az Alkotmánybíróság előtt. Az egyéb alapvető jogok esetében azonban az Alkotmánybíróságnak minden esetben néznie kell az eredményt, és ha az alapvető jog sérelmére is vezetett, akkor ki kell mondania, hogy ez a szakjogági jogértelmezés Alaptörvénybe ütköző.

25. Az Egyezmény 3. cikke alapján az államnak azt kell biztosítania, hogy a személy fogvatartására az emberi méltóság tiszteletben tartásával összeegyeztethető feltételek között kerüljön sor, hogy az intézkedés végrehajtásának módja és módszere ne vesse az egyént a fogvatartással óhatatlanul együtt járó szenvedés elkerülhetetlen szintjét meghaladó erősségű gyötrelmére és nehézség alá (ld. *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, §§ 92-94, ECHR 2000-XI). Indítványozó hosszabb időt töltött a kínzás tilalmába ütköző fogvatartási körülmények között, amiért a bíróságok önkényes jogértelmezése következtében a sérelmezett időszak jelentős részében semmilyen kompenzációban nem részesült, pedig a teljes sérelmezett időszak tekintetében megvalósult a kártalanítási kérelme benyújtása előfeltételeként a Bv. tv. 144/B. § szerinti panasz előterjesztettsége.

26. Hangsúlyozandó, hogy a Bv.tv. 10/A. § szerinti kártalanítási eljárás célja az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények orvoslása. A tény, hogy a jelen kérelemben sérelmezett bírósági végzések alaptörvényellenes jogértelmezéssel és -alkalmazással lényegében megfosztották Indítványozót az alapvető jogait ért sérelem orvoslásától, önmagában megvalósítja az Egyezmény III. cikke és az Alaptörvény III. cikke sérelmét. Ugyanis az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 28. cikkével kapcsolatos gyakorlata értelmében az ítélező bíróságoknak az előttük fekvő ügy alapjogi érintettségére tekintettel kell eljárniuk, és

az általuk kialakított jogértelmezésnek összhangban kell állnia e jog alkotmányos tartalmával. A jelen ügy alapjául szolgáló eljárásban pedig a bíróságok pont a lényegétől igyekeztek megfosztani az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények orvoslása iránti eljárást azért, hogy a Bv.tv. 70/A. § (5) bekezdés szerinti taxatív felsorolásban meg nem határozott okból utasították vissza Indítványozó kérelmét.

Alaptörvény XXVIII. Cikkének sérelme

27. Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. A XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint pedig mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslással éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

A tisztességes eljáráshoz való jog megsértése - Contra legem jogértelmezés és -alkalmazás

28. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése deklarálja a tisztességes eljáráshoz való jogot. Az Alkotmánybíróság klasszikus megfogalmazásában: „a tisztességes eljáráshoz való jog az Alkotmányban explicit módon nem nevesített, de az alkotmánybírói gyakorlatban az 57. § (1) bekezdésébe foglalt független és pártatlan bírósághoz való jog, illetve a 2. § (1) bekezdéséből eredő eljárási garanciák védelmének egymásra vonatkoztatásából tartalmilag levezetett alkotmányos alapjog” [315/E/2003. AB határozat].

29. „A „tisztességes eljárás” (*fair trial*) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint „igazságos tárgyalás”), hanem [...] az Alkotmány alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl az általában elfogadott értelmezése szerint a *fair trial* olyan minőség, amelyet **az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni**. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint **az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes”** [6/1998. (III. 11.) AB határozat].

30. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog értelmezésére vonatkozó alkotmánybírói gyakorlat tekintetében a 3025/2016. (II. 23.) AB határozat indokolásának [19] bekezdése szerint

„egy eljárás tisztességességét mindig esetről estre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembevételével, ettől függetlenül ugyanakkor nevesíteni lehet számos olyan követelményt, amelyeknek egy eljárásnak meg kell felelnie ahhoz, hogy tisztességesnek minősüljön.

31. Figyelemmel arra, hogy a t. Alkotmánybíróság több döntésében is hivatkozta és rendszeresen figyelemmel van a strasbourgi székhelyű Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatára, az alábbiakban a tisztességes eljárás kapcsán ezen fórum gyakorlatát is hivatkozunk. A Bíróság esetjoga értelmében a tisztességes eljáráshoz való jogra történő hivatkozás megillet minden olyan személyt, aki úgy véli, hogy jogellenes beavatkozás történt valamely jogának gyakorlásába, és aki azt panaszolja, hogy nem volt lehetősége arra, hogy igényét a 6. cikk 1. bekezdésében támasztott követelményeknek megfelelően bíróság elé terjessze. (ld. *Le Compte, Van Leuven and De Meyere v. Belgium*, 23 June 1981, § 44, Series A no. 43)

32. **Az eljárás tisztessége követelményének sérelmét az EJEB csak akkor tartja megállapíthatónak, ha azt a per későbbi szakaszaiban sem orvosolták.** A Bíróság többször megállapította, hogy a tisztességes eljárás kapcsán a szabályozás a Részes Állam hatásköre, annak megtartása pedig a nemzeti bíróságok elsődleges feladata. A Bíróság az ilyen természetű ügyekben az Egyezmény értelmében azt vizsgálja, hogy maga az egész eljárás természete tisztességesnek minősíthető-e. (*Elsholz v. Germany* [GC], no. 25735/94, § 66, ECHR 2000-VIII)

33. **Az Alkotmánybíróság gyakorlatában összekapcsolta a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot és az önkényes jogalkalmazás tilalmát.** Elvi éllel kimondta: „[a] bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. **A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.**” (20/2017. (VII. 18.) számú AB határozat).

34. Az Alkotmánybíróság azonban csak kivételesen, szigorú feltételek fennállása esetén állapítja meg a jogalkalmazói önkény fennállása miatt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét. Tehát a *contra legem* jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem

alopozza meg az alkotmányellenességet. **A *contra legem* jogalkalmazásnak egyben alkotmányellenesnek, azaz az Alaptörvénnyel ellentétesnek kell lennie (*contra constitutionem*)** {lásd 3280/2017. (XI. 2.) AB határozat, Indokolás [38]}. Jelen esetben a bírósági jogértelmezés a rá vonatkozó, az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályokat kifejezetten figyelmen kívül hagyta, emiatt *contra constitutionem* vált önkényessé, és így az Indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelmét is okozta.

35. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában rögzítette, hogy nem tekinti feladatának a bírósági jogalkalmazás felülvizsgálatát, csupán annak alkotmányos kereteinek betartását ellenőrzi, különös tekintettel a bírósági jogértelmezésnek az Alaptörvény 28. cikkében foglalt lényeges elemeire, egyrészt az alapjogi érintettség, valamint a jogszabályi célhoz kötött jogértelmezési alapelv vizsgálatára. Maga az Alaptörvény 28. cikke is akként fogalmaz, hogy a jogértelmezésnek a jogszabály célját elsősorban kell figyelembe vennie, és nem zárja ki, hogy a jogszabály tartalmának megállapításakor a bíróság egyéb szempontokra is figyelemmel legyen, és hogy ezek mérlegelése során, indokolt esetben, a jogszabály eredeti céljával ellentétes következtetésre jusson. Az a bírósági mérlegelés azonban, amely a jogszabály céljának vizsgálatát teljes mértékben és kifejezetten kizárja, már alaptörvény-ellenesnek minősül.

36. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság fenti gyakorlatát – figyelemmel az Emberi Jogok Európai Bíróságának a gyakorlatára is [különösen: *Beian kontra Románia* (30658/05), 2007. december 6.] – annyiban pontosította, hogy elismerte: vannak olyan helyzetek, amikor egy szabályozás felülírása, kitégítése a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem *contra legem* jogalkalmazási – tulajdonképpen jogalkotási – tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét. **„A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé.** Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás” {3026/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [27]}

- *Kártalanítási kérelem érdemi vizsgálat nélküli elutasítása*

37. Jelen ügyben az elsőfokú bíróság önkényes jogértelmezéssel úgy értelmezte a Bv.tv. 10/A. § (6) bekezdését, hogy az alapján a kártalanítási kérelem benyújtásának és elbíráltóságának feltétele az, hogy a Bv.tv. 144/B. § szerinti panaszbeadvánnyal

Indítványozó minden 3 hónapban köteles lett volna élni. A Bv.tv. 10/A. § (6) bekezdése ilyen követelményt azonban nem tartalmaz. A hivatkozott rendelkezés harmadik fordulata, amelyre a bíróság a követelményt alapozta így szól: „*Ha az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmény hosszabb időn át fennáll, három hónapon belül újabb panaszt előterjeszteni nem kell.*” Azonban ez a rendelkezés sem írja elő explicite, hogy 3 havonta élnie kellett volna Indítványozónak a 144/B. § szerinti panasszal. Hiszen, ha e követelmény előírása lett volna a jogalkotó szándéka, akkor azt egyértelműen akként fogalmazta volna meg. A Bv.tv. 10/A. § (6) bekezdés, és különösen annak harmadik fordulata semmilyen egyértelmű kötelezettséget nem támaszt a kártalanítási kérelem előterjeszthetősége előfeltételeként a panasz háromhavi kötelező előterjesztendőségére, és nem is definiálja a törvény sem itt, sem az értelmező rendelkezések között, hogy mit tekint „hosszú időnek”.

38. Sehol nem mondja azt a jogszabály, hogy a panasz „vizszenőleg” a panasz benyújtását megelőző 3 hónapra érvényes – miért is lenne? Egy hosszan fennálló jogellenes állapot bármely napján be lehet nyújtani a panaszt, az a kártérítési kérelem szempontjából az egész periódusra eljárásjogi jogalapot jelent, mivel a Bv.tv. 10/A. § (6) bekezdése csupán azt írja elő, hogy a fogvatartott a panaszt „előterjessze”. Az Alkotmánybíróság a IV/126/2019. ügyszámú alkotmányjogi panaszeljáráásban megállapította, hogy az Alaptörvény 28. cikkben foglalt bírósági jogértelmezési hatáskör sérelmét okozza, ha olyan alapon utasítja el a kártalanítási kérelmet a bíróság, amelyet a Bv. tv. 70/A. § (5) bekezdése nem sorol fel. Jelen esetben Indítványozó élt a Bv. tv. 144/B. § szerinti panasszal, így a Bv.tv. 70/A. § (5) bekezdés c) pontja alapján nem utasíthaták volna vissza érdemi vizsgálat nélkül az Indítványozó által sérelmezett időszak jelentős részét. Hiszen a Bv.tv. 70/A. § (5) bekezdés c) pontja **sem akként rendelkezik**, hogy „*az elítélt a 144/B. §-ban meghatározott panaszt nem terjesztette elő minden 3 hónapban*”. A konkrét eset konkrét körülményeiben minden más jogértelmezés abszurd, hiszen, de facto a panasz benyújtása teljesen felesleges a jogsérelem orvoslása szempontjából. Ennek oka, hogy a bv. intézetek nem képesek orvosolni a túlszűfoltságot, így a panasznak helytadás mellett érdemi intézkedést sosem tesznek vagy csak látszólagos eszközeik vannak (pl. heti egy plusz óra szabad levegő tartózkodás engedélyezése.)

39. A Bv.tv. idézett szabályait tehát az Alaptörvény 28. Cikkben foglalt értelmezési követelmények alapján nem lehet sem a törvény céljával, sem a közjával és a józan ésszel sem úgy értelmezni, hogy az alapján a kérelmezőnek kötelessége lenne 3 havonta panasszal élni ahhoz, hogy a bíróság érdemben foglalkozzon a kártalanítási kérelmével.

40. Márpedig a törvény célja annak indokolása a Bv.tv. 10/A. § tekintetében a következő: „A módosítás annak elérésére, hogy az EJEB elvárásainak megfelelő hatékony hazai jogorvoslat keretében, hazai fórum előtt legyenek orvosolhatók a zsúfolt körülmények közötti fogvatartás miatti jogsérelmek, egy új, *sui generis* jogintézményként vezeti be a jogsérelemmel arányban álló, hatékony kompenzációt biztosító kártalanítási eljárást. (...) Az egyéb, sérelmes helyzetet fokozó elhelyezési körülmények példálózó jelleggel kerülnek felsorolásra az EJEB esetjoga alapján. **A kártalanítás minden olyan napra jár, amelyet az elítélt vagy az egyéb jogcímen fogvatartott az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények között töltött.**” Ezzel pedig nem lehet összeegyeztethető az olyan jogértelmezés, amely a törvényben meg nem határozott plusz feltétel teljesítéséhez köti a kártalanítási kérelem elbírálhatóságát. Ugyanis az eljárási jogszabályok azok közjogi jellegénél fogva a kiszolgáltatott helyzetben levő félként eljáró kérelmezők számára csak egyértelmű kötelezettségeket írhatnak elő, e rendelkezéseket pedig a bíróságok sem jogosultak önkényesen értelmezni.

41. A fentiek alapján igazolásra került, hogy az elsőfokú bíróság súlyosan jogsértő és önkényes jogértelmezése *contra legem* jogalkalmazásnak minősült. Azáltal, hogy az Indítványozó kifejezett és indokolt kérelme ellenére ezt a súlyos jogsértést a másodfokú bíróság nem orvosolta, hanem indokolás nélkül helybenhagyta az elsőfokú végzést, maga is megvalósította a *contra legem* jogalkalmazással az Indítványozó alkotmányos jogai megsértését.

42. Külön kiemelendő, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogértelmezése helyességét semmilyen módon nem indokolta meg. Kiemelendő, hogy a jelen kérelemben támadott bíróság végzések ugyanakkor a vonatkozó jogszabályi környezet és a felsőbb bírósági gyakorlat változatlanlansága mellett egy olyan új jogértelmezéssel – és *contra constitutionem* jogalkalmazással – éltek, amely szöges ellentéte a börtönviszonyok miatti kártalanítási eljárásokban tapasztalt korábbi gyakorlatnak.

43. A korábbi gyakorlat helyesen értelmezte a 144/B. § szerinti panasz előterjesztendőségét, mint a kártalanítási kérelem benyújtásának feltételét, azaz pusztán a panasz benyújtását és nem annak repetitív benyújtását értelmezték feltételként. Az új, jelen kérelemben is sérelmezett jogértelmezés azonban súlyosan jogellenes és hátrányos feltételként szabta meg a 3 havonta történő ismételt benyújtást. Hangsúlyozzuk tehát, hogy a jelen kérelemben támadott végzések esetében nem önmagában az eltérő jogértelmezés tényét vitatjuk, hanem azt, hogy a végzések mindennemű jogalapot nélkülözve egy olyan, az Indítványozóra terhesebb feltételt állítottak Indítványozó elé, amelyről a törvény nem rendelkezett.

44. Emellett az Alkotmánybíróság több határozatában is kifejezetten hivatkozott a Nemzeti Hitvallásnak az ügyek méltányos, visszaélés és részrehajlás nélküli intézésére vonatkozó szabályára (legutóbb a 3210/2019. (VII. 16.) számú AB határozata) amely köti a bíróságokat az eljárásjogi szabályok értelmezésénél. Éppen ezért alakíthatta ki az Alkotmánybíróság azon állandóan alkalmazott álláspontját, miszerint az egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet **az eljárás «méltánytalan»** vagy «igazságtalan», avagy «nem tisztességes» [ABH 1998, 95.]. Jelen eljárás nem vett tudomást arról, hogy a bíráskodás nem önmagáért van, hanem szolgálat, amely esetében a méltányos ügyintézés a Nemzeti Hitvallás alapján megkerülhetetlen követelmény. Az ügyek méltányos elintézése természetesen végződhet elutasítással; de nem oly módon, hogy a bíróságok az alkalmazandó jogszabályokat önmagukból teljességgel kiforgatják annak érdekében, hogy a kérelmezőt szándékosan méltánytalan és jogsértő helyzetbe hozzák. Jelen ügyben ezt az alkotmányos minimumot sem teljesítette az eljáró két bírói fórum, ami a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére vezetett.

A bírósághoz való jog, a jogorvoslathoz való jog és az indokolt bírósági döntéshez való jog megsértése

45. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint - 3027/2018. (II. 6.) AB határozat - a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített **bírósághoz való jog** valamennyi feltételét is. (ABH 1998, 91, 98–99.) Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint **a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen.** Önmagában a bírói út igénybevételenek formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is” (Indokolás [24]).

46. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben azt is rögzítette, hogy a bírósághoz való fordulás alapvető joga nemcsak a beadványok előterjesztésének jogára szorítkozik, hanem a **bírósági eljárásban a fél pozícióját biztosítja a személyeknek.** A személyek alanyai, alakítói és nem tárgyai, „elszenvedői” a bírósági eljárásnak. Alaptörvényben biztosított joguk van arra, hogy a bíróság az eljárásba vitt jogait és kötelességeiket elbírálja s ne csak az ezeket tartalmazó beadványról mondjon véleményt, és arra is, hogy lehetőséget kapjanak a bírósági

döntés alapjául szolgáló tényállással és jogi kérdésekkel kapcsolatban nyilatkozataik megtételére. [59/1993. (XI. 29.) AB határozat].

47. Az EJEB értelmezésében a bírósághoz való jog, egyik aspektusa a hozzáférés joga, azaz a bíróság előtti eljárás megindításához való jog (*Golder kontra Egyesült Királyság*, § 36). A „bírósághoz való jog” és a hozzáférés joga nem abszolút jogok. Korlátozásoknak vethetők alá, de ezek **nem szűkíthetik vagy csökkenthetik az egyének hozzáférését olyan módon vagy mértékben, amely már ezen jog lényegét vonná el** (*Philis kontra Görögország*, § 59; *De Geouffre de la Pradelle kontra Franciaország*, § 28, és *Stanev kontra Bulgária* [GC], § 229).

48. Az ügy speciális körülményeitől függően, ezen jog gyakorlati és hatékony jellege csorbulhat, például: olyan eljárásjogi korlátok miatt, amelyek kizárják vagy korlátozzák a bírósághoz való fordulás lehetőségét. A nemzeti bíróságok különösen szigorú eljárásjogi jogértelmezése (eltúlzott formalizmus) megfoszthatja a kérelmezőket a bírósághoz való hozzáférés jogától (*Perez de Rada Cavanilles kontra Spanyolország*, § 49; *Miragall Escolano kontra Spanyolország*, § 38; *Société anonyme Sotiris és Nikos Koutras ATTEE kontra Görögország*, § 20). Továbbá, a bírósághoz való jogba nemcsak eljárás megindításának joga tartozik bele, hanem a jogvita bíróság általi eldöntéséhez való jog is.

49. Az EJEB az indokolt bírói döntéshez való jogot az Egyezmény 6. Cikkében foglalt tisztességes tárgyaláshoz való jog részének tekinti. A Bíróság kiindulópontja az, hogy a bírói döntésekkel szemben valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami gátat szab önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak és erősíti a bírói döntések tekintélyét. (*Taxquet kontra Belgium*, 926/05.; 2010. november 16.; § 90.; *Shala kontra Norvégia*, 15620/09.; 2012. július 10.; § 29.)

50. A Bíróság következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be, és az adott bírói döntés természete, és az alapul fekvő egyedi ügy körülményei határozzák meg, hogy milyen terjedelmű és mélységű indokolás elégíti ki az indokolási kötelezettség követelményét. (*Tatishvili kontra Oroszország*, 1509/02.; 2007. február 22.; § 58.; *Gráđinar kontra Moldova*, 7170/02.; 2008. április 8.; § 107.; *Sholokhov kontra Örményország és Moldova*, 40358/05.; 2012. július 31.; § 67.)

51. A Bíróság kimondta, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossggal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot. A Bíróság álláspontja szerint nem felel meg az Egyezmény 6.

Cikkében foglalt elvárásnak, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben. (*Helle v. Finnország*, 20772/92.; 1997. december 19.; § 60.; *Karakasis v. Görögország*, 38194/97.; 2000. október 17.; § 27.; *Boldea v. Románia*, 19997/02.; 2007. február 15.; § 30.; *Tacquet v. Belgium*, 926/05.; 2010. november 16.; § 91.; *Vojtechová v. Szlovákia*, 59102/08.; 2012. szeptember 25., § 35.)

52. A Bíróság követelményként támasztotta a nemzeti bíróságokkal szemben azt, hogy vizsgálják meg a panaszos által előterjesztett kérelmeket. Ez alapján pedig a konzekvens bírósági gyakorlat értelmében megállapítható az Egyezmény 6. Cikk 1. bekezdése sérelme, ha a nemzeti bíróságok ignorálják a panaszos által felvetett konkrét releváns és fontos kérdéseket (*Nechiporuk and Yonkalo v. Ukraine*, § 280; *Zhang v. Ukraine*, § 78).

53. A Bíróság gyakorlata értelmében, ha a panaszos kifogásolja egy felsőbb bírói fórum előtt, hogy alsóbb bíróság döntése hiányos ténybeli vagy jogi alapon áll, úgy a felsőbb bíróság köteles maga megadni a hiányzó indokolást (*Tatishvili v. Russia*, § 62).

54. Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog részének tekinti az indokolt bírói döntéshez való jogot is. Figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, az Alkotmánybíróság azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Az Alkotmánybíróság tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon. [IV/3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, ABH 2012,131.; Indokolás (4) bekezdése] Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja azt sem, hogy az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat. [3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, ABK 2012, 504-505.; 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, ABK 2012, 622-624; Indokolás (5)].

55. Az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának

abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposással megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket. [összefoglalóan lásd: 7/2013. (III. 1). AB határozat].

56. Jelen ügyben a másodfokú bíróság fent már kifejtett módon megfosztotta Indítványozót a bírósághoz való hozzáférés jogától és ezzel összefüggésben a jogorvoslathoz való jogától is, amikor a másodfokú végzésében semmilyen módon nem reagált az Indítványozó fellebbezésében előterjesztett érveire, csupán rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen járt el. Ugyanakkor az EJEB és az Alkotmánybíróság vonatkozó gyakorlata értelmében, amennyiben a kérelmező konkrét kérelemmel fordul a felsőbb bírói fórumhoz annak érdekében, hogy az orvosolja az alacsonyabb bírói fórum által elkövetett jogsértéseket, akkor a felsőbb bírói fórum köteles nemcsak a támadott döntést, de a kérelmező kérelmét is érdemben megvizsgálni, és részletes indokolással ellátni a felülvizsgálat tárgyában hozott döntését. A másodfokú bíróság a P/6. számon csatolt végzésében e követelmények egyikének sem tett eleget. Ugyanis az Indítványozó fellebbezésében hivatkozottakkal és azok indokaival egyáltalán nem foglalkozott a másodfokú bíróság a végzésében. Ezáltal pedig Indítványozó fellebbezése lényegében elbírálatlanul maradt – különös tekintettel rovarok jelenlétére - úgy, hogy a bíróság e döntésének még az indokait sem közölte Indítványozóval, ezek pedig olyan súlyos alapjogsérelmek, amelyek kihatással voltak az eljárás egészére. Tehát megállapítható, hogy a másodfokú bíróság a végzésével súlyosan megsértette Indítványozónak a bírósághoz forduláshoz való jogát, a jogorvoslathoz való jogát és az indokolt bírósági döntéshez való jogát is.

• • •

III.

ÖSSZEFOGLALÁS

57. Természetesen az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése a tisztességes bírósági eljáráshoz biztosít jogot, és nem azt garantálja, hogy annak eredménye minden esetben helyes lesz. A jelen ügyben támadott bírósági végzések jogértelmezése a Bv. tv. 10/A. § szerinti kártalanítási eljárás lényegével ellentétes, azzal, hogy a kérelmezők a fogvatartás alatt elszenvedett sérelmeikért egy hazai fórum előtt hatékony jogorvoslatban részesüljenek.

58. A t. Alkotmánybíróság gyakorlata is rámutat arra, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést.

59. A jogalkotó Bv.tv. 10/A. § (6) bekezdésében egyértelművé tette, hogy az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények orvoslása iránti kártalanítási kérelem benyújtásának pusztán az a feltétele, hogy a kérelmező éljen a Bv.tv. 144/B. § szerinti panasszal, azonban az nem, hogy e panaszt repetitíve többször terjessze elő a kérelmező. Indítványozó e követelménynek maradéktalanul eleget tett, azonban az eljáró bíróságok *contra legem* jogalkalmazással figyelmen kívül hagyták az Indítványozó által sérelmezett időszak jelentős részét, megfosztva ezzel Indítványozót az alapvető jogait ért sérelem kompenzálásától.

60. Mindemellett a másodfokú bíróság rendkívül súlyosan megszegte Indítványozónak a bírósághoz forduláshoz való jogát, a jogorvoslatához való jogát és az indokolt bírósági döntéshez való jogát. Mindezen mozzanatai a végzések Alaptörvény-ellenességét okozták megfosztva Indítványozót attól, hogy az Őt ért jogsérelmek, melyek az Alaptörvény III. Cikkét sértik magyarországi bírói fórum előtt legyenek kompenzálhatóak.

A fent kifejtettek alapján kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Székesfehérvári Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportjának 41.Bv.555/2019/7. számon hozott végzését és az azt helybenhagyó, Székesfehérvári Törvényszék 30.Bpkf.80/2019/2. számú végzését, mint alaptörvény-ellenes bírói döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék.

Kelt: Budapest, 2020. február 17.

Indítványozó képviselőjében:

Karsai Dániel

Karsai Dániel Ügyvédi Iroda

1070

Dr. Karsai Dániel

Székesfehérvári Tanácsok
Bükkös-vegyelgyipari Csoport

Székesfehérvári Pf. 251

SZÉKESFEHÉRVÁRI TÁRSASÁG	
H/13000RT11	
SZÉKESFEHÉRVÁR	
Ért.: 2020 FEBR 19	103.
Példány.....Mall.....db	
AZ Ügyirat	
száma:	

8002

R
BUDAPEST 56 POSTA
Magyar Posta
RL 1356 001 546 406 6

